

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: I. M., narozený X,
státní příslušnost Kosovská republika,
bytem X,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců,
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2019, č. j. MV-138450-6/SO-2019,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 2. 12. 2019, č. j. MV-138450-6/SO-2019, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 8. 2019, č. j. OAM-8137-23/PP-2019, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 12. 2019, č. j. MV-138450-6/SO-2019, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 19. 8. 2019, č. j. OAM-8137-23/PP-2019, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie výrokem I. z důvodu podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť k žádosti nepředložil náležitosti uvedené v § 87b odst. 3 téhož zákona, a výrokem II. z důvodu podle § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, jelikož byl zařazen do informačního systému smluvních států (dále jen „SIS“) a trvá důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, přičemž byla žalobci výrokem III. též stanovena lhůta k vycestování z území České republiky 35 dnů od právní moci rozhodnutí podle § 87e zákona o pobytu cizinců. Žalobce se v podané žalobě současně domáhal přiznání náhrady nákladů řízení.

Žaloba

1. Žalobce v žalobě předně nesouhlasil se závěrem správních orgánů ohledně nesplnění podmínky prokázání, že jej lze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalobce si je přitom vědom toho, že předmětné řízení o jeho žádosti bylo ovládáno zásadou dispoziční, a měl tedy povinnost tvrzení a důkazní, aby mohlo být o dané žádosti o povolení k přechodnému pobytu rozhodnuto kladně. Žalobce nicméně trvá na tom, že svým povinnostem dostál, když veškeré podstatné okolnosti tvrdil a následně je měl v úmyslu i prokázat výsledkem jeho samotného a své dcery. Žalobce se tedy neztotožnil s názorem žalovaného, že skutečnou péči tak, jak je vyžadována vůči potomkovi pod 21 let, bylo možno prokázat písemnými důkazy. Takto by totiž byla dle žalobce prokázána pouze finanční závislost, což v žádném případě není to samé co skutečná péče. Podle názoru žalobce by byly v řešeném případě jím požadované výsledky nejhodnějšími důkazními prostředky k prokázání nejen splnění podmínek pro vydání povolení k přechodnému pobytu, ale i skutečností vztahujících se k soukromému a rodinnému životu žalobce.
2. Dále žalobce uvedl, že je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť žalovaný nedostatečně posoudil otázku týkající se závažného narušení veřejného pořádku. Správní orgány v řešené věci daný neurčitý pojem interpretovaly nesprávně, resp. nezákonně. K výkladu pojmu veřejný pořádek v kontextu cizineckého práva pak žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora EU, dle které správní orgány musí prokázat, v čem konkrétně spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení, kterým je dotčen základní zájem společnosti. Jestliže tedy správní orgány na žalobce aplikovaly tzv. výhradu závažného narušení veřejného pořádku a v příčinné souvislosti s touto interpretací mu zamítly povolení k přechodnému pobytu, postupovaly nesprávně, neboť ačkoliv se žalobce dopustil zvláště závažného trestného činu, stalo se tak již před více než 12 lety, a opakované sankcionování ze strany správních orgánů je proto zcela nepřípustné. Argument žalovaného s odkazem na § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, že je součástí spisového materiálu sdělení, že žalobce není

žádán na území schengenského státu, poté bez dalšího neznamená, že by se v případě žalobce jednalo o aktuální nebezpečí narušení veřejného pořádku.

3. Žalovaný pak dle žalobce způsobil nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí i z důvodu, že dostatečně neposoudil přiměřenost zásahu do jeho rodinného a soukromého života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tak rezignovaly na zjištění veškerých hledisek k posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí na jeho osobu, jakož i na jeho rodinné příslušníky. Na území České republiky žalobce pobývá přes 30 let, a tudíž se do české společnosti plně integroval. Současně zde žije i jeho dcera S. M., narozená X, občanka České republiky, kterou žalobce vyživuje. Ve věci se tak dle žalobce jedná o nepřiměřený zásah nejen do jeho života, ale i života jeho dcery.

Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby ji soud jako nedůvodnou zamítl. Současně uvedl, že byl žalobce výzvou ze dne 8. 7. 2019 správním orgánem I. stupně řádně vyzván k odstranění vad podané žádosti, jakož i poučen o možných způsobech odstranění těchto vad. Žádný z dokladů k prokázání skutečné péče ani jakékoliv další důkazy však žalobce správnímu orgánu I. stupně nepředložil, přičemž pouze požádal o provedení jeho výslechu a dále i výslechu jeho dcery. K tomu žalovaný odkázal na stranu 6 odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně a doplnil, že v napadeném rozhodnutí zdůraznil, že žalobce mohl kdykoliv v průběhu řízení o jeho žádosti sdělit všechny okolnosti, které považoval za rozhodující. Žalovanému pak není zřejmé, v čem žalobce spatřuje nezbytnost provedení jeho výslechu, když by pouze za přítomnosti příslušných pracovníků správního orgánu vypověděl vše, co ve věci mohl sdělit písemně. Žalovaný též konstatoval, že dcera žalobce je plnoletá, a tudíž mohla své vyjádření k danému případu kdykoliv připojit.
5. Závažnost narušení veřejného pořádku ze strany žalobce poté dle žalovaného vyplývá zejména z rozsudku Vrchního soudu kantonu Thurgau, který je součástí spisového materiálu, když se v daném případě jednalo o opakovanou závažnou trestnou činnost páchanou v organizované skupině. Výkladem pojmu veřejný pořádek a trváním důvodného nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku se správní orgány ve svých rozhodnutích zabývaly. Byl to přitom příslušný orgán cizího státu, který účastníka řízení zařadil do SIS a konstatoval nebezpečnost jeho jednání a vysokou pravděpodobnost nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku i v budoucnosti. Nadto byl přiložen i příslušný rozsudek, na základě kterého si bylo možno o závažnosti trestné činnosti žalobce učinit závěr, což tedy správní orgán I. stupně také učinil. Žalovaný následně uvedl, že žalobce v minulosti povolený trvalý pobyt v České republice opakovaně zneužíval k páchání trestné činnosti na území několika smluvních států (kromě Švýcarska a Itálie je správním orgánem I. stupně zmiňován i rozsudek Okresního soudu v Görlitzu ze dne 28. 2. 2007).
6. V daném případě se pak jednalo především o posouzení proporcionality důvodů a důsledků vydaného rozhodnutí, kdy šlo na jedné straně o opakovanou závažnou trestnou činnost žalobce a na druhé straně o jeho soužití s dcerou, občankou České republiky, která je podle českých zákonů už plnoletá, a může tak žalobce případně navštěvovat ve státě jeho původu či kdekoli jinde, kde mu bude pobyt povolen. Žalovaný proto ve věci uzavřel, že zájem na dodržování zákonů a ochrana společnosti před pácháním trestné činnosti převažuje nad individuálními zájmy žalobce.

Posouzení věci soudem

7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady přitom vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty 30 dnů po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení i zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.
8. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
9. Ze správního spisu postoupeného soudu žalovaným byly zjištěny tyto podstatné skutečnosti. Žalobce podal dne 30. 4. 2019 u správního orgánu I. stupně žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu na území České republiky podle § 87b zákona o pobytu cizinců. K předmětné žádosti přiložil cestovní doklad, jehož kopie je součástí správního spisu, dále kopii občanského průkazu S. M., nar. X, občanky České republiky, trvale bytem X, a prohlášení S. M. ze dne 27. 4. 2019, že s jejím otcem - tj. žalobcem - sdílí společnou domácnost na adrese X, přičemž o ni žalobce pečuje, vyživuje ji, pravidelně vozí do školy a poskytuje celkové rodinné zázemí, neboť s matkou má jmenovaná „vypjaté vztahy“. Tyto skutečnosti byla S. M. připravena osobně potvrdit při jejím výsledku. Přiloženo bylo též prohlášení M. B., nar. X, bývalé manželky žalobce a matky S. M., ze dne 27. 4. 2019, o tom, že S. M. s žalobcem sdílí společnou domácnost na adrese X. Žalobce o dceru dle výjádření M. B. řádně pečuje, vyživuje ji a poskytuje jí rodinné zázemí. S dcerou S. M. má jmenovaná vypjaté vztahy. Tyto skutečnosti byla M. B. připravena potvrdit v rámci jejího výsledku. Přílohou dané žádosti byl také výpis z katastru nemovitostí ze dne 30. 4. 2019, z něhož je zřejmé, že žalobce je majitelem bytu č. j. X v kat. úz. X, jakož i kopie smlouvy o zdravotním pojištění cizince pro případ nutné a neodkladné péče uzavřené mezi žalobcem a pojišťovnou UNIQA.
10. Obsahem správního spisu je poté úřední záznam Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie, ze dne 5. 5. 2019, ve věci pobytové kontroly a šetření na adrese X, při které bylo zjištěno, že se jedná o panelový dům. Na místě byl zastižen žalobce, přičemž provedeným šetřením bylo zjištěno, že zde bydlí se svou dcerou S. M., když obývají byt č. X, o velikosti 2 + 1, který se nachází v X. poschodí. V době kontroly (tj. v 9:30 hodin) na místě nebyla S. M. zastižena. Z opisu z evidence rejstříku trestů fyzických osob ze dne 30. 4. 2019 pak nebyly zjištěny žádné informace o odsouzení žalobce na území České republiky. Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky bylo současně mj. zřejmé, že žalobce měl v České republice povolen pobyt od 12. 10. 1993 do 9. 5. 2018, přičemž byl od 4. 4. 2008 ve vazbě ve Vazební věznici Litoměřice. Jako místo pobytu žalobce se zde uvádí ulice X, a evidována je též rodinná vazba k dceři S. M., ode dne 6. 1. 2001. Z lustrace osob v cizineckém informačním systému (dále jen „CIS“) ze dne 8. 7. 2019 (a opětovně ze dne 23. 7. 2019) jsou k osobě žalobce seznatelné dva záznamy v SIS.
11. Dne 8. 7. 2019 byl žalobce správním orgánem I. stupně vyzván ve smyslu § 45 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), k odstranění vad podané žádosti, konkrétně k předložení rodného listu S. M. a dokladů prokazujících jeho skutečnou péči o jmenovanou dceru. Žalobci k tomu byla poskytnuta Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lhůta 7 dnů od doručení výzvy, přičemž byl také poučen o možném způsobu odstranění zjištěných vad žádosti i o následcích jejich případného neodstranění. Učiněná výzva byla zmocněnému zástupci žalobce doručena prostřednictvím datové schránky dne 9. 7. 2019. Dne 18. 7. 2019 žalobce správnímu orgánu I. stupně předložil prostřednictvím zmocněného zástupce kopii rodného listu jeho dcery S. M.

12. Součástí spisového materiálu je poté i informace Policejního prezidia České republiky, odboru mezinárodní spolupráce ze dne 24. 1. 2018, podle kterého bylo SIRENE Švýcarsko sděleno, že byl žalobce rozsudkem Vrchního soudu v kantonu Thurgau ze dne 24. 1. 2011 odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 8 let za opakované krádeže (ve značné části) spáchané v gangu pachatelů, opakované poškozování cizího majetku za přitěžujících okolností, opakované neoprávněné vniknutí a porušení švýcarského zákona o držení zbraní. Doba žalobcem strávená ve vyšetřovací vazbě byla 388 dní. Zákaz vstupu mu byl následně vydán dne 3. 9. 2013 kantonem Thurgau, a to na dobu neurčitou. Žalobce byl podmíněčně propuštěn z výkonu trestu se stanovenou zkušební lhůtou do 1. 4. 2016. Vložením žalobce do SIS pak švýcarské orgány vyjádřily snahu zabránit žalobci v pohybu a pobytu v zemích Schengenu. Stanovisko úřadu vydávajícího zákaz vstupu je nadále takové, že si nepřeje, aby žalobce pobýval na území schengenského prostoru, a staví se záporně k vydání povolení k trvalému pobytu v jakékoliv schengenské zemi, resp. nechce, aby žalobce byl držitelem jakéhokoliv oprávnění, které by mu umožňovalo vstup a pobyt na území schengenského prostoru. Ve správním spisu je poté založen i shora odkazovaný rozsudek Vrchního soudu v kantonu Thurgau ze dne 24. 1. 2011, z něhož se konkrétně podává, že žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 8 let, když jeho odvolání bylo shledáno nedůvodným, a to za opakované krádeže, provedené z větší části za účelem zisku a v organizované skupině, dále za opakované poškozování věcí, z větší části provedené ve větším rozsahu, opakované narušování domovní svobody a porušování zákona o zbraních. Dle odůvodnění nadepsaného rozsudku mu předmětná vloupání do bytů přinesla velký zisk (cca 500 000 švýcarských franků), ze kterého pak pokrýval vlastní obživu a obživu celé své rodiny, jakož i financoval hazardní hry a splácel vzniklé dluhy. V odkazovaném rozsudku se též výslovně uvádí, že trest plně odpovídá zavinění žalobce, s ohledem na jím poškozené chráněné zájmy, zavrženíhodnost jeho jednání, pohnutky a cíle. Konstatováno je zde i dřívější odsouzení žalobce Okresním soudem v Görlitz (Spolková republika Německo) ze dne 28. 2. 2007 pro nepovolený vstup po deportaci a nepovolený pobyt po deportaci, za což byl žalobci uložen trest odnětí svobody v délce 12 měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu v délce 3 let. Z obžalovacího spisu státního zastupitelství Thurgau ze dne 4. 1. 2010 zároveň plyne, že žalobce na území Švýcarska spáchal několik sérií trestných činů, a to v letech 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007 a 2008, přičemž tak bylo předmětem obžaloby, na jejímž základě byl následně odsouzen, celkem 11 sérií a 392 jednotlivých skutků trestné činnosti žalobce (pozn. soudu - pouze řízení o 2. a 3. sérii bylo následně vrchním soudem zastaveno pro promlčení – tj. toliko skutky 2. až 8). Žalobce byl přitom již dne 4. 4. 2008 zadržen v České republice, umístěn do vydávací vazby a poté předán k trestnímu řízení do Švýcarska.
13. V projednávané věci je dále zřejmé, že byl žalobce dne 25. 7. 2019 vyrozuměn o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, přičemž bylo dne 31. 7. 2019 zmocněnému zástupci žalobce umožněno nahlédnout do správního spisu. Ve vyjádření k podkladům pro rozhodnutí ze dne 15. 8. 2019 pak žalobce zejména uvedl, že správní orgány stíhá povinnost zkoumat, v čem konkrétně spatřují existenci skutečného, aktuálního a dostatečně závažného ohrožení veřejného pořádku ze strany žalobce. Dále

zdůraznil, že dceru S. M. vyživuje, financuje její studium na internátní škole, kam ji také vozí, tráví s ní volný čas a vychovává ji, tudíž je podstatnou součástí jejího života (s matkou má dcera naopak vypjaté vztahy). Žalobce též zmínil, že se v České republice žádné protiprávní činnosti nedopustil.

14. Správní orgán I. stupně následně předmětnou žádost žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítl již shora rekapitulovaným rozhodnutím ze dne 19. 8. 2019, č. j. OAM-8137-23/PP-2019. O podaném odvolání poté žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 2. 12. 2019, č. j. MV-138450-6/SO-2019 tak, že jej zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
15. Soud se v projednávaném případě nejprve zabýval otázkou přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí, a to v kontextu žalobcem obecně tvrzeného nedostatku důvodů rozhodnutí v části hodnocení otázky týkající se (aktuálního) závažného narušení veřejného pořádku ze strany žalobce, a dále též přiměřenosti učiněného rozhodnutí ve vztahu k jeho soukromému a rodinnému životu.
16. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
17. S odkazem na shora citované ustanovení správního řádu soud konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku (srov. např. rozsudky ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005-298, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, nebo ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002-25). Současně je ovšem nutné zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí, nelze-li v něm zjistit jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006-74). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je tedy vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.
18. V souvislosti s předmětnou námitkou soud rovněž poznamenává, že správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2007, č. j. 3 As 51/2006-65). Jako jeden celek jsou tak vnímána všechna rozhodnutí vydaná v jednotlivých fázích řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2016, č. j. 2 Afs 143/2016-29). Jak ostatně Nejvyšší správní soud konstatoval ve svém rozsudku ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25: „Z hlediska ekonomie řízení není vyloučeno, aby odvolací orgán argumentaci správního orgánu prvního stupně pouze doplnil. Při soudním přezkumu odvolacího rozhodnutí je třeba vzít v úvahu, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí obou stupňů celek. Mezery v odůvodnění rozhodnutí odvolání, které by jinak způsobovaly jeho nepřezkoumatelnost, proto mohou zaplnit argumenty obsažené již v rozhodnutí prvního stupně.“

19. Vycházej ze shora uvedeného je pak ve věci třeba konstatovat, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, z jakých skutkových zjištění žalovaný ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se též podává, proč žalovaný považoval námitky žalobce za liché a mylné, a to zvláště v návaznosti na sporovanou interpretaci a aplikaci pojmu závažného porušení veřejného pořádku, jakož i přiměřenosti učiněného rozhodnutí v kontextu soukromého a rodinného života žalobce. K tomu je možno odkázat zejména na str. 5 až 7 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný ve světle odvolacích námitek žalobce právě těmito právními otázkami zabýval. Z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou zároveň seznatelné i odkazy žalovaného na odpovídající části odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (viz str. 3 až 6 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Z hlediska ekonomie řízení přitom nebyl takový postup vyloučen, jak ostatně plyne i z výše poukazované konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu.
20. Jinými slovy, v projednávaném případě lze z hlediska přezkoumatelnosti vysledovat úsudek žalovaného, který v napadeném rozhodnutí přezkoumatelně zdůvodnil, jakým způsobem, z jakých důvodů a na základě jakých konkrétních ustanovení zákona daný případ řešil. Stejně tak je možné hodnotit i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které nadepsaným judikатурním požadavkům stran přezkoumatelnosti správního rozhodnutí taktéž odpovídá. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s jeho vlastními závěry, resp. správního orgánu I. stupně, o důvodech, pro které bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho žádosti o povolení k přechodnému pobytu. Žalobce tedy polemizuje s konkrétními závěry správních orgánů ve věci, když mj. namítá nesprávnost aplikace dotčených ustanovení zákona o pobytu cizinců, což však samo o sobě svědčí o přezkoumatelnosti odůvodnění napadeného rozhodnutí.
21. Namítanou vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů tudíž napadené rozhodnutí dle hodnocení soudu netrpí. K tomu je příležitým připomenout též fakt, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí není projevem nenaplněné subjektivní představy žalobce o tom, jak (podrobně) by mělo být rozhodnutí odůvodněno, ale objektivní překážkou, která soudu znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, nebo ze dne 14. 1. 2022, č. j. 4 Azs 42/2020-49).
22. Soud se poté zabýval námitkou žalobce, týkající se nesplnění podmínky prokázání, že jej lze považovat za rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, když se žalobce konkrétně neztotožnil s názorem žalovaného, že skutečnou péči tak, jak je vyžadována vůči potomkovi pod 21 let, bylo možno prokázat pouze písemnými důkazy.
23. Podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3.
24. Podle § 87b odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců je k žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu žadatel povinen předložit doklad potvrzující, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie.

25. Dle § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho rodič, jde-li o občana Evropské unie mladšího 21 let, o kterého skutečně pečuje.
26. Na tomto místě je třeba předně uvést, že řízení podle § 87b zákona o pobytu cizinců je řízením o žádosti cizince, který správní orgány o něco žádá, konkrétně o povolení k přechodnému pobytu. Předmětné správní řízení je tedy primárně ovládáno dispoziční zásadou. Je proto ve vlastním zájmu cizince tvrdit a osvědčit splnění zákonných podmínek k udělení pobytového oprávnění (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 10 Azs 358/2017-33, ze dne 25. 9. 2013, č. j. 6 As 30/2013-42, či ze dne 6. 11. 2013, č. j. 6 As 95/2013-41). Žalobce byl tudíž povinen označit důkazy na podporu svých tvrzení (§ 52 věta první správního řádu). Na druhou stranu však správní řád stanovuje určité povinnosti i správním orgánům, které musí zejména postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), opatřit podklady pro rozhodnutí (§ 50 odst. 2 správního řádu), zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (§ 50 odst. 3 věta první správního řádu), hodnotit podklady, zejména důkazy, podle své úvahy, přitom pečlivě přihlížet ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu), a vždy provést důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci (§ 52 věta druhá správního řádu). Podle § 50 odst. 1 správního řádu přitom platí, že podklady pro vydání rozhodnutí mohou být zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2021, č. j. 10 Azs 352/2020-45).
27. V kontextu řešení námítky soud připomíná též fakt, že dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů, jak už bylo výše naznačeno. Předmětná zásada přitom dává prostor správním orgánům, aby samy vyhodnotily, které důkazy jsou pro jejich závěry rozhodující a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2022, č. j. 1 Azs 314/2021-47). Pokud pak správní orgány shledají, že navržený důkaz není způsobilý objasnit účastníkem tvrzené okolnosti projednávaného případu, navržený důkaz neprovedou; musí to však řádně zdůvodnit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 - 60). Závěry správních orgánů o skutkové stránce věci tedy nemohou být výsledkem jejich libovůle. Učiněné závěry musí vyplynout z racionálního myšlenkového procesu, v jehož rámci bude důkladně posouzen každý z provedených důkazů jednotlivě a zároveň budou veškeré tyto důkazy posouzeny v jejich vzájemné souvislosti. Tato úvaha poté musí být v konečném rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyjádřena. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2008, č. j. 5 Afs 5/2008-75).
28. V posuzované věci rozhodnutí žalovaného, resp. i správního orgánu I. stupně, obsahuje, byť stručné, zdůvodnění, proč žalobcem navržené důkazy (tj. výsledkem jeho osoby a dcery) nebyly provedeny. Zdejší soud nicméně toto zdůvodnění (nadbytečností výpovědí, které by nadto mohly způsobit průtahy v řízení) považuje za nepřipadné. Návrh na provedení důkazu je totiž možné neakceptovat pouze za situace, kdy tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále tehdy, pokud důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzn. nedisponuje vypovídací schopností, či pro jeho Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nadbytečnost, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89, nebo ze dne 6. 1. 2022, č. j. 1 Azs 314/2021-47). K tomu je příležitým odkázat také na závěry Nejvyššího správního soudu vyslovené v rozsudku ze dne 27. 11. 2020, č. j. 3 Azs 455/2019-32: „Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu břemeno tvrzení i důkazní ohledně splnění podmínek stanovených v § 15a zákona o pobytu cizinců spočívá na cizinci (viz např. rozsudky tohoto soudu ze dne 5. 1. 2011, č. j. 1 As 109/2010-76, ze dne 17. 9. 2015, č. j. 4 Azs 151/2015-35, či ze dne 6. 10. 2016, č. j. 7 Azs 75/2016-37). Správní orgán je v řízení povinen vést účastníka řízení k tomu, aby v řízení mohl uplatnit důkazy k prokázání svých tvrzení, že mu svědčí postavení rodinného příslušníka občana Evropské unie podle § 15a zákona o pobytu cizinců. V nezbytném rozsahu pak musí navržené důkazy provést, zejména tím, že vyslechne svědky a vyzve účastníka k předložení relevantních listinných důkazů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 11. 2016, č. j. 6 Azs 216/2016-44).“

29. Jak přitom bylo shora rekapitulováno, žalobce již v průběhu řízení o podané žádosti navrhoval provedení konkrétních důkazů – tj. jeho výslech a svědeckou výpověď dcery, kterými chtěl prokázat existenci „skutečné péče“ o dceru jako občanku Evropské unie mladší 21 let, jakož i skutečnosti rozhodné pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí z hlediska zásahu do jejich soukromého a rodinného života. Žalobce zároveň uvedl i důvody, pro které navrhoval provedení těchto výslechů namísto doložení tvrzených skutečností listinnými důkazy (viz vyjádření k podkladům pro rozhodnutí ze dne 15. 8. 2019, nebo odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 2. 9. 2019). Za daných okolností pak potřeba provedení zvláště žalobcem navrženého výslechu jeho dcery, neboť sám žalobce měl nepochybně možnost uplatňovat svá tvrzení v průběhu celého správního řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 6 As 147/2013-29), což ostatně v tomto ohledu také činil, plyne ze samotné podstaty řešeného případu, neboť skutečná péče o dceru je obecně obtížně prokazatelná. Zejména provedení výslechu dcery žalobce je tak při prokazování existence skutečné péče o tuto osobu jedním z hlavních důkazů vypovídajících o takové skutečnosti, nadto za situace, kdy pro tento závěr určitým způsobem svědčily i listinné podklady - prohlášení dcery S. M. ze dne 27. 4. 2019 a její matky M. B. z téhož dne, a dále i úřední záznam Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, odboru cizinecké policie ze dne 5. 5. 2019, ve věci pobytové kontroly a šetření. K tomu je možno poukázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 10 Azs 178/2018-37, v němž bylo uvedeno, že „[p]ozastavit se lze i nad tím, že žalovaná nevyslechla syna stěžovatele, neboť jen tak lze vskutku zjistit sílu vztahu otce a syna a s tím související otázku „skutečné péče“ o dítě.“ Upozornit je možno i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 11. 2019, č. j. 6 Azs 149/2019-42, ve kterém bylo k § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců vyloženo, že „[s] ohledem na požadavek skutečné výchovy je akcentován faktický stav péče, tj. skutečné výchovy (...). Nejde tedy o formální neexistenci či existenci rodičovské odpovědnosti, ale o to, zda jí v daném případě rodič skutečně vykonává, tedy zda skutečně pečuje o dotyčné dítě.“
30. Soud je proto přesvědčen, že navrhovaný výslech dcery měl zcela zřejmou a relevantní spojitost s předmětem řízení, přičemž byl způsobit vyvrátit či potvrdit žalobcem tvrzené informace stran jeho skutečné péče o dceru, popř. takto získané skutečnosti mohly být i vzájemně hodnoceny a konfrontovány s dalšími ve věci učiněnými zjištěními. Předmětný návrh žalobce byl zároveň dostatečně konkrétní, jelikož žalobce zřejmým způsobem tvrdil, jaké skutečnosti chce provedením tohoto důkazu prokázat (viz požadavek na konkrétnost

skutečností, které mají být výsledkem prokázány, plynoucí např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 7. 2021, č. j. 4 Azs 74/2021-23).

31. Takto zjištěný skutkový stav věci tudíž zdejší soud nepovažuje za dostatečný. Správní orgány ve svém postupu a rozhodnutích ani nijak nereflektovaly informace plynoucí z žalobcem doložených prohlášení jeho dcery a bývalé manželky tak, jak tyto byly již shora rekapitulovány, včetně informací plynoucích z úředního záznamu Policie České republiky o pobytové kontrole, když ve věci toliko uzavřely, že faktické soužití žalobce s dcerou, resp. péči o ni a financování jejích potřeb ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců bylo možno prokázat právě písemnými dokumenty, jak tyto byly popsány ve výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 8. 7. 2019. Ve světle rozhodné právní úpravy a nadepsané judikatury Nejvyššího správního soudu však takovýto závěr v posuzované věci neobstojí.
32. Soud proto v této části shrnuje, že správní orgány pochybily, když za daných okolností neprovedly výsledek dcery žalobce, a to na základě důkazního návrhu žalobce uplatněného v průběhu vedeného řízení. Správní orgány tak svým postupem neumožnily žalobci uplatnit jeho procesní práva ve správním řízení. Rozhodnutí žalovaného, resp. i správního orgánu I. stupně, tak bylo stíženo závažnou vadou při zjišťování skutkového stavu. V tomto tedy soud spatřuje vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., jelikož skutkový stav, který vžaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění.
33. Nadepsaná vada se pak logicky promítá také v otázce řádného posouzení přiměřenosti daného rozhodnutí podle § 174a zákona o pobytu cizinců, což žalobce v projednávaném případě rovněž namítal, když konstantně uváděl, že jeho dceru S. M. (byť již zletilou) plně vyživuje, financuje její studium na internátní škole, tráví s ní volný čas, vychovává ji, poskytuje jí rodinné zázemí, a tudíž je podstatnou součástí jejího života, přičemž s matkou má dcera naopak vypjaté vztahy. Správní orgány nicméně v této souvislosti uzavřely, že byl žalobce vyzván k prokázání, že splňuje podmínky ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců (v části skutečné výchovy), což neprokázal, a proto bylo zřejmé, že dopad do rodinného života žalobce předmětné rozhodnutí mít nebude. Právě tato úvaha je však ve světle dříve vyslovených závěrů zdejšího soudu nesprávná. K tomu soud dodává, že pokud se týká posuzování dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, popř. i jeho rodinných příslušníků, stojí judikatura správních soudů na tom, že správní orgány při zjišťování podstatných skutečností zpravidla mohou vycházet jen z toho, co uvede a osvědčí účastník, resp. nemůže dál, než kam jej účastník pustí. To však neplatí v případě, jestliže jsou relevantní skutečnosti správnímu orgánu v době rozhodování známy nebo v průběhu správního řízení vyjdou najevo (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48). V souzeném případě se přitom žalobce ke svým soukromým a rodinným poměrům opakovaně a konstantně vyjadřoval, namítal, že zamítavé rozhodnutí je z pohledu dopadu do jeho rodinného života nepřiměřené, přičemž se dovolával zásahu do jeho práv, jakož i práv jeho dcery. Za daných okolností tak bylo třeba, aby se žalovaný uplatněným tvrzením týkajícím se přiměřenosti rozhodnutí řádně a na podkladu relevantních zjištění, jak už bylo shora vyloženo, zabýval. Ačkoliv se tedy v řešené věci správní orgány k přiměřenosti rozhodnutí, s ohledem na povinnost plynoucí z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jistým způsobem vyjádřily, vzhledem k popsanému pochybení jejich postup nebylo v této části možno shledat zákonným. Pro úplnost lze v tomto ohledu zmínit i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2019, č. j. 10 Azs 178/2018-37, v němž bylo vysloveno, že „[o]kolnost, že druhý rodič, který je občanem Unie, je opravdu schopen a připraven sám vykonávat každodenní a skutečnou péči o dítě, je relevantní, ovšem sama o sobě nepostačuje k

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

tomu, aby bylo možno konstatovat, že mezi rodičem, který je státním příslušníkem třetí země, a dítětem neexistuje takový vztah závislosti, že pokud by bylo tomuto státnímu příslušníkovi třetí země odepráno právo pobytu, dítě by bylo nuceno opustit území Unie. Takový závěr totiž musí být v nejvlastnějším zájmu dotčeného dítěte učiněn při zohlednění všech okolností daného případu.“ Ve vztahu ke zletilé dceři žalobce je přiléhavým upozornit i na rozsudek velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 8. 5. 2018, sp. zn. C-82/16, ve kterém bylo konstatováno, že „[j]e-li občan Unie zletilý, o vztahu závislosti, který může odůvodňovat přiznání odvozeného práva pobytu na základě tohoto článku dotyčného příslušníkovi třetí země, lze uvažovat pouze ve výjimečných případech, kdy s přihlédnutím ke všem relevantním okolnostem nemůže být dotyčná osoba žádným způsobem odloučena od rodinného příslušníka, na kterém je závislá.“ Takové hodnocení je však možno učinit pouze za situace, kdy správní řízení ve věci nebylo stiženo závažnou vadou při zjišťování skutkového stavu.

34. Zdejší soud dále zdůrazňuje, že žalobci byla zamítnuta předmětná žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie i z důvodu podle § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců (viz výrok II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně), který stanoví, že ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže je žadatel zařazen do informačního systému smluvních států a příslušný orgán, který žadatele do tohoto systému zařadil, poskytne dodatečné informace, po jejichž vyhodnocení lze mít za to, že trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
35. Na projednávanou věc lze též vztáhnout čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES, podle něhož „opatření přijatá z důvodů veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti musí být v souladu se zásadou přiměřenosti a musí být založena výlučně na osobním chování dotyčné osoby. Předchozí odsouzení pro trestný čin samo o sobě přijetí takových opatření neodůvodňuje. Osobní chování dotyčného jednotlivce musí představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Odůvodnění, která přímo nesouvisí s dotyčnou osobou nebo souvisejí s generální prevencí, nejsou přípustná“.
36. Žalobce přitom v žalobě namítl, že žalovaný nedostatečně posoudil právě otázku týkající se závažného narušení veřejného pořádku. K tomu je třeba předně uvést, že ve shora citovaném § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců jsou obsaženy dva neurčité právní pojmy, a to „důvodné nebezpečí“ a „závažné narušení veřejného pořádku“. Výkladem pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ se zabýval rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, v němž vyslovil následující právní závěry: „I. Při výkladu pojmů „veřejný pořádek“, resp. „závažné narušení veřejného pořádku“, používaných v různých kontextech zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, je třeba brát v úvahu nejen celkový smysl dané právní úpravy, ale přihlížet i k rozdílným okolnostem vzniku, původu a účelu jednotlivých ustanovení, v nichž jsou tyto pojmy užity. II. Narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti (viz čl. 27 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES). I v takovém případě je však nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci.“ Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v nadepsaném usnesení současně vyhodnotil, že „skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti jistě není např. fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území ČR. Natož aby takové jednání samo o sobě

představovalo důvody pro tak vážný zásah do práv jedince, jako je vyhoštění z území, a to v situaci, kdy se jedná o rodinného příslušníka občana EU, resp. rodinného příslušníka občana. Na druhou stranu se rozšířený senát nemůže ztotožnit se závěrem pátého senátu učiněným v jeho rozsudku č. j. 5 As 51/2009-68, že za narušení veřejného pořádku je třeba považovat pouze takové protiprávní jednání, které přinejmenším jednoznačně překračuje intenzitu jednání popsaného v některých ze skutkových podstat trestných činů uvedených v trestním zákoně“ (srov. též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2013, č. j. 5 As 73/2011-146, ze dne 14. 3. 2017, č. j. 5 As 274/2016-42, či ze dne 14. 9. 2017, č. j. 1 As 173/2017-39).

37. V kontextu nyní projednávaného případu je pak soud s ohledem na shora citované judikaturní závěry přesvědčen o tom, že pojem „závažným způsobem narušit veřejný pořádek“ užitý v § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců je nutno posuzovat obdobně jako v § 119 odst. 2 písm. b) téhož zákona, tj. že tímto důvodem může být jen jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Ostatně, výše uvedený výklad předmětného pojmu plně koresponduje i s interpretací samotného žalobce, jak se podává z obsahu žaloby.
38. Jelikož se v § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců hovoří též o „důvodném nebezpečí“, nestačí k zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu dle tohoto ustanovení prokázat, že žalobce v minulosti narušil veřejný pořádek závažným způsobem, ale je také nutno, aby správní orgány učinily úvahu, zda informace, které o žalobci opatřily, jsou způsobilé založit důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl veřejný pořádek narušit závažným způsobem v budoucnu. I v takovém případě je nicméně třeba zohlednit individuální okolnosti života cizince a přihlídnout k jeho celkové životní situaci, přičemž jen pouhý fakt odsouzení nepostačuje. Dle hodnocení zdejšího soudu právě takto správní orgány v posuzovaném případě postupovaly.
39. K tomu soud považuje za vhodné znovu zdůraznit podstatné okolnosti vztahující se k chování žalobce na území Švýcarska (resp. i Spolkové republiky Německo). Žalobce byl ve Švýcarsku odsouzen rozsudkem Vrchního soudu v kantonu Thurgau dne 24. 1. 2011 k trestu odnětí svobody v trvání 8 let, a to za opakované krádeže, provedené z větší části za účelem zisku a v organizované skupině, dále za opakované poškozování věcí, z větší části provedené ve větším rozsahu, opakované narušování domovní svobody a porušování zákona o zbraních. Konkrétně tak žalobce na území Švýcarska spáchal několik sérií trestných činů, a to v letech 2002 až 2008, přičemž bylo předmětem obžaloby celkem 11 sérií a 392 jednotlivých případů trestné činnosti žalobce (pouze řízení o 2. a 3. sérii bylo následně vrchním soudem zastaveno pro promlčení – tj. toliko skutky 2. až 8). Ten byl poté z výkonu trestu odnětí svobody podmíněně propuštěn dne 3. 9. 2013, přičemž mu bylo vydáno švýcarským orgánem rozhodnutí o správním vyhoštění, a to na dobu neurčitou. Dále bylo zjištěno, že byl žalobce odsouzen také ve Spolkové republice Německo Okresním soudem v Görlitz dne 28. 2. 2007, pro nepovolený vstup po deportaci a nepovolený pobyt po deportaci, za což byl žalobci uložen trest odnětí svobody v délce 12 měsíců s podmíněným odkladem výkonu trestu se zkušební dobou v délce 3 let.
40. Soud se poté ve věci shoduje se správními orgány v tom, že informace získané od SIRENE Švýcarsko, resp. od Policejního prezidia České republiky, odboru mezinárodní policejní spolupráce, o tom, že žalobce byl švýcarskými soudy pro nadepsanou trestnou činnost odsouzen k výkonu trestu odnětí svobody v trvání 8 let, ve spojení s informacemi o dalším protiprávním jednání žalobce, kterého se dopustil ve Spolkové republice Německo, lze vyhodnotit tak, že trvá důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při svém pobytu na území Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jiného smluvního státu závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Zejména protiprávní jednání, která žalobce spáchal ve Švýcarsku a za něž byl tamními justičními orgány odsouzen k citelnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody, je třeba bezpochyby vyhodnotit za závažná. Ani role žalobce v rámci předmětné trestné činnosti přitom nebyla nepatrná, když se právě k němu připojovaly další osoby (spolupachatelé). O závažnosti dané trestné činnosti (resp. její nebezpečnosti) pak svědčí i samotný trest odnětí svobody uložený žalobci, přičemž již obecnou a typovou společenskou škodlivost tohoto jednání je nutno hodnotit jako zásadně vysokou, a to zejména ve vztahu k významu chráněných společenských zájmů. To vše přitom žalobce páchal v úmyslu přímém a toliko za účelem dosažení zisku, tj. ze ziskových důvodů. Nutno současně upozornit, že pro páchání předmětné trestné činnosti bylo evidentně zneužito povolení k trvalému pobytu, které bylo žalobci Českou republikou dříve uděleno, přičemž mu tak umožňovalo volný pohyb právě po schengenském prostoru. V této souvislosti je zároveň nutno zdůraznit, že od páchání další trestné činnosti žalobce neodradilo ani jeho odsouzení Okresním soudem v Görlitz dne 28. 2. 2007, když následně spáchal v období od 20. 4. do 27. 7. 2007, od 27. 9. do 8. 12. 2007 a od 7. 2. do 14. 3. 2008 na území Švýcarska tři série (z celkově jedenácti) dříve popsanych trestných činů (konkrétně případy v pořadí 224 až 392). Žalobce byl přitom povinen po celou dobu svého dřívějšího pobytu na území České republiky, resp. i schengenského prostoru, dodržovat platné zákony. Jinak řečeno, žalobce si musel plně uvědomovat možné následky svého nezákonného jednání, a to nejen v rovině trestněprávní.

41. Ze shora uvedeného je tak nájisto zřejmé, že se žalobce opakovaně v krátkých časových intervalech, avšak po značně dlouhé údobí let 2002 až 2008, dopouštěl rozsáhlé trestné činnosti na území dvou států, které jsou členy Schengenu, což tedy nepochybně svědčí pro závěr, že u žalobce na základě skutečných a dostatečně závažných jednání trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Soud proto konstatuje, že správní orgány v daných souvislostech nevycházely jen z pouhého faktu odsouzení žalobce, ale komplexně zohlednily veškerá učiněná zjištění, na jejichž základě vyslovily i jasné závěry o naplnění podmínek pro aplikaci § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.
42. Z dříve popsaného chování žalobce je zároveň naprosto zjevný jeho minimální respekt k zákonům smluvních států schengenského prostoru (nadto v rovině trestněprávní). Nadepsané informace o opakovaném porušování veřejného pořádku na území několika smluvních států jsou tudíž zcela jistě způsobily založit důvodné nebezpečí, že žalobce závažným způsobem naruší veřejný pořádek, neboť dokládají jeho dlouhodobou neúctu k veřejnému právu a pořádku smluvních států Schengenu. Soud současně považuje informace získané od Švýcarska za dostatečně aktuální pro závěr o důvodnosti obavy, že v případě žalobce nadále trvá nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Žalobce pak byl z výkonu trestu odnětí svobody ve Švýcarsku podmíněně propuštěn dne 3. 9. 2013, avšak ani tato skutečnost sama o sobě nesvědčí o možné změně v jeho přístupu k respektování právních předpisů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2021, č. j. 7 Azs 282/2021-40). S ohledem na veškeré dříve rekapitulované okolnosti věci - zejména značný rozsah spáchané trestné činnosti v organizované skupině - tak nelze hovořit o tom, že by protiprávní jednání žalobce, kterého se dopouštěl po údobí 7 roků, nebylo možno pro vyhodnocení potenciálního důvodného nebezpečí, že by žalobce mohl

při svém pobytu na území jiného smluvního státu ohrozit jeho bezpečnost nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, považovat za aktuální. Správní orgány tak v řešené otázce uzavřely zcela správně, neboť žalobce se staví k právním hodnotám chráněným nejen v České republice, ale i na území Schengenu, zjevně negativně. Nutno tak zdůraznit, že při hodnocení, zda žalobce představuje i do budoucna důvodné nebezpečí, že by mohl opět závažným způsobem narušit veřejný pořádek, správní orgány odpovídajícím způsobem zohlednily relevantní aspekty předmětného případu, jako je opakování a rozsah trestné činnosti, její povaha a závažnost, motiv, zapojení žalobce do organizované zločinecké skupiny, jakož i délku uloženého trestu a další důsledky spojené s odsouzením žalobce. Závěr správních orgánů, že v případě žalobce existuje důvodné nebezpečí, že by mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, proto bylo možno shledat za podložený a věcně správný, přičemž konvenuje též judikaturním závěrům Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 9. 2018, č. j. 2 Azs 156/2018-49, či ze dne 12. 3. 2020, č. j. 7 Azs 8/2020-32). V tomto posouzení, učiněném plně v souladu s právním řádem, resp. zákonem o pobytu cizinců, zároveň nelze jakkoliv dovozovat opakované potrestání žalobce.

43. Soud tak v této části uzavřel, že informace k protiprávnímu jednání žalobce získané v rámci konzultačního řízení prostřednictvím SIRENE Švýcarsko a skutečnosti plynoucí z rozsudku švýcarského trestního soudu jsou zcela dostačující pro závěr správních orgánů o tom, že u žalobce existuje důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu závažným způsobem narušit veřejný pořádek ve smyslu § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.
44. V této souvislosti soud pro úplnost poukazuje i na to, že dle závěrů rozsudku Soudního dvora EU ze dne 31. 1. 2006 ve věci C-503/03 *Komise Evropského společenství proti Španělskému království* nemůže smluvní stát pořídit záznam do SIS o státním příslušníku třetího státu, dokud nezjistí, že přítomnost této osoby představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen základní zájem společnosti. Soudní dvůr EU přitom již pouhý záznam v SIS o státním příslušníku třetí země považuje za nepřímý důkaz existence, že přítomnost této osoby představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen základní zájem společnosti. Nicméně tento nepřímý důkaz je podle Soudního dvora EU třeba potvrdit informacemi umožňujícími členskému státu, který konzultuje v rámci SIS, aby konstatoval, že přítomnost zúčastněné osoby v tomto prostoru představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen základní zájem společnosti. Podle čl. 25 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) 1987/2006, o zřízení, provozu a využívání SIS druhé generace, dále platí, že v případě pozitivního nálezu záznamu podle čl. 24, týkajícího se státního příslušníka třetí země, který požívá práva na volný pohyb v rámci Společenství, členský stát, který záznam používá, konzultuje prostřednictvím své centrály SIRENE a v souladu s ustanoveními uvedenými v příručce SIRENE neprodleně členský stát, jenž záznam pořídil, s cílem neprodleně rozhodnout o opatření, které má být přijato. Z výše uvedeného tedy plyne, že pokud žalovaný vycházel z rozsudku Vrchního soudu v kantonu Thurgau, obžalovacího spisu státního zastupitelství Thurgau a informací získaných prostřednictvím SIS a mezinárodní policejní spolupráce, opatřil v dotčené části dostatečné podklady pro své rozhodnutí. I dle judikatury Soudního dvora EU jsou totiž dodatečné informace zjištěné v rámci konzultačního řízení postačující k potvrzení důvodnosti toho, že přítomnost dotyčné osoby v tomto prostoru představuje skutečnou, trvající a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen základní zájem společnosti. Soud proto shrnuje, že správní orgány nepochybily, pokud vyhodnotily popsání jednání žalobce ve svém souhrnu tak, že

v jeho případě trvá důvodné nebezpečí, že by mohl při svém pobytu na území jiného smluvního státu závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

45. I v části napadeného rozhodnutí (resp. správního rozhodnutí I. stupně) týkající se zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie z důvodu podle § 87e odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců je však nutno konstatovat, že posuzování přiměřenosti rozhodnutí není omezeno jen na případy, u nichž tak zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018-30, totiž plyne, že „[p]ovinnost posuzovat přiměřenost dopadů do rodinného a soukromého života cizince (ve smyslu § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky) i v rozhodnutí, jímž správní orgán zamítá žádost o povolení k přechodnému pobytu, plyne přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.“ Nejvyšší správní soud přitom v závěru odkazovaného rozsudku, který se týkal žadatelky o pobytové oprávnění dle § 87b zákona o pobytu cizinců, uvedl, že „Nejvyšší správní soud uzavírá, že judikatura k nutnosti posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti o povolení k přechodnému pobytu je konstantní, nerozporná a vyžaduje, aby správní orgány přiměřenost posuzovaly. Dojdou-li při posouzení k závěru, že jsou zde individuální okolnosti, kvůli nimž by zamítnutí žádosti zasáhlo nepřiměřeně do práv žadatele na soukromý a rodinný život, je nutné dát přednost ochraně těchto základních práv a pobyt povolit.“
46. Vycházejí ze shora uvedeného se tak i v dané části uplatní závěry vyslovené zdejším soudem již v odstavci 36 rozsudku. V případech, které spojují otázku možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života a otázku udělení pobytového oprávnění cizinci, je totiž třeba na základě konkrétních skutkových okolností vážit protichůdné zájmy cizince na straně jedné a státu na straně druhé. Byla-li však v nadepsaných souvislostech jedna „miska vah“ (tj. případná intenzivní vazba a závislost dcery žalobce na jeho osobu v kontextu jejich rodinného a soukromého života) správními orgány nesprávně posouzena, resp. postupem správních orgánů ve věci bylo žalobci fakticky znemožněno tuto okolnost řádně doložit, nelze v tuto chvíli provést řádné poměrování, zda mají převážet negativní důsledky plynoucí z osobního jednání žalobce, nebo právě ochrana jeho rodinného života.
47. Byť soud v kontextu shora popsaného současně upozorňuje na fakt, že u již zletilé dcery žalobce, o vztahu závislosti, který by mohl jediné za jistých podmínek odůvodňovat přiznání odvozeného práva pobytu (na základě dotčeného ustanovení zákona o pobytu cizinců) žalobci jako příslušníkovi třetí země, by bylo možno uvažovat pouze za zcela výjimečných okolností, kdy s přihlédnutím ke všem relevantním zjištěním vyjde najevo, že dcera žalobce od něj nemůže být žádným způsobem odloučena, přičemž je na něm naprosto závislá. K tomu je též třeba připomenout, že dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. 2 Azs 433/2017–29, citovaný dále např. v rozsudku téhož soudu ze dne 23. 4. 2020, č. j. 7 Azs 148/2019-28, platí, že „[v] obecné rovině však rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu představuje daleko méně závažný zásah do práv jednotlivce než rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu či rozhodnutí o správním vyhoštění. Proto se na hodnocení dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života cizince pro případ neudělení povolení k pobytu nekladou tak vysoké nároky jako při rozhodování o jeho zrušení (k tomu srov. blíže rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65, ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 - 112, či ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 - 39; a nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).“
48. Pokud se poté v tomto ohledu jedná o odkaz žalobce na délku jeho pobytu na území České republiky, soud si je plně vědom toho, že žalobce byl dříve držitelem pobytového Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

oprávnění na území České republiky po dlouhou dobu, nicméně od roku 2002 se nepochybně intenzivně pohyboval (minimálně) mezi Českou republikou a dalšími smluvními státy schengenského prostoru, kde se dopouštěl rozsáhlé trestné činnosti, jak už bylo dříve rekapitulováno. Následně byl v roce 2008 vzat do vazby, na kterou navázal výkon trestu odnětí svobody, a to až do září 2013, kdy byl podmíněně propuštěn se stanovenou zkušební dobou. Ačkoliv byl tedy žalobce od roku 1993 držitelem pobytového oprávnění na území České republiky, od roku 2002 udělený trvalý pobyt zjevně zneužíval pro volný pohyb po schengenském prostoru za účelem páčání rozsáhlé trestné činnosti, tj. mimo území České republiky, kdy tímto způsobem vedení svého života strávil značnou část doby dříve povoleného pobytu na území. V posuzovaném případě proto nelze hovořit o tom, že by se (legální) zájmy žalobce v posledních desítkách let soustředily toliko na území České republiky, přičemž je nutno upozornit, že se stran trestné činnosti žalobce jednalo o zásadně závadové jednání, které nelze jakkoliv tolerovat.

49. Soud tak ve věci uzavírá, že rozhodnutí žalovaného, resp. i správního orgánu I. stupně, bylo stíženo závažnou vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzaly správní orgány za základ svých rozhodnutí, vyžaduje zásadní doplnění. Z uvedených důvodů soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí výrokem I. rozsudku pro vadu řízení zrušil. Nadepsané ustanovení zároveň soudu umožnilo rozhodnout o věci bez jednání, ačkoliv žalobce jednání ve věci požadoval. Současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Vzhledem k tomu, že uvedenými pochybeními je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a lze předpokládat další dokazování ve věci, soud v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil také prvostupňové rozhodnutí ve věci. V dalším řízení tedy správní orgány provedou důkazy ke zjištění skutečného stavu věci ve výše naznačeném směru. Na základě takto doplněného správního spisu poté znovu posoudí otázku skutečné péče žalobce dceru ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a zda je možné dopad učiněného rozhodnutí považovat za přiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgány jsou přitom v dalším řízení vázány právním názorem vysloveným soudem (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
50. Vzhledem k tomu, že žalobce měl ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému výrokem II. rozsudku zaplatit žalobci do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za podanou žalobu a z nákladů zastoupení žalobce advokátem Mgr. Petrem Václavkem stanovených dle § 9 odst. 4 písm. d), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), sestávajících se z částky 6 200 Kč za dva úkony spočívající v převzetí a přípravě zastoupení podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu a za písemné podání nebo návrh ve věci samé (tj. žaloby) dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (tj. 2 x 3 100 Kč), včetně dvou paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu (tj. 2 x 300 Kč), jakož i z částky 1 428 Kč odpovídající 21% DPH, kterou je advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly shora vyjmenovány. Náhradu nákladů řízení za návrh na přiznání odkladného účinku, který nebyl úspěšný, soud žalobci nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 20. dubna 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu